

Arrest

nr. 176 377 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij faxbericht van 10 oktober 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 15 juli 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 2 augustus 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Bulgarije en hij aldaar op 26 mei 2016 reeds asiel vroeg.

1.3. Verzoeker wordt op 3 augustus 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 9 augustus 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten.

1.5. De Bulgaarse autoriteiten aanvaarden bij schrijven van 23 augustus 2016 het terugnameverzoek op grond van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 3 oktober 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 5 oktober 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer 1), die verklaart te heten(1):

*naam : [A.] (alias BG: [Z. A. W.])
voornaam : [A. W.] (alias BG: [A.])
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 15.07.2016 is aangekomen in België. Op 02.08.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te [...] op [...].

Uit het Eurodacverslag van 02.08.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie door de Bulgaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd ten gevolge een verzoek om internationale bescherming alsook dat de vingerafdrukken van betrokkene nadien door de Hongaarse en Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 23.08.2016 het verzoek tot terugname van bovengenoemde persoon ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.08.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit eerder ergens anders asiel heeft gevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 02.08.2016 waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken door de Bulgaarse, Hongaarse en Duitse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem. Betrokkene bevestigde dit maar verklaarde eveneens dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.08.2016 dat hij op 01 of 02 april 2016 illegaal met zijn eigen paspoort per vliegtuig van de maatschappij Aryana naar Turkije reisde. Betrokkene verklaarde niet te weten wanneer hij in Turkije aankwam maar dat hij er ongeveer tien dagen illegaal in Istanbul verbleef. Vervolgens zou betrokkene per auto en te voet illegaal naar Bulgarije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde niet te weten wanneer hij in Bulgarije is aangekomen maar dat zijn vingerafdrukken er werden genomen en dat hij gedurende vijfenveertig dagen in een gesloten centrum

verbleef en vervolgens vijftien dagen in een opvangcentrum verbleef. Waar dit was stelt betrokkene niet te weten. Vanuit Bulgarije zou betrokkene vervolgens per auto en te voet illegaal naar Servië gereisd zijn waar hij gedurende vijftien dagen verbleven zou hebben in een opvangcentrum op een onbekende plaats. Vervolgens zou betrokkene naar Hongarije gereisd zijn waar zijn vingerafdrucken genomen werden en hij gedurende ongeveer tien dagen in een opvangcentrum in een opvangcentrum vlakbij Budapest verbleef. Vervolgens zou betrokkene vanuit Hongarije per auto illegaal naar Duitsland gereisd zijn waar zijn vingerafdrucken werden genomen en waar hij gedurende twee dagen in een opvangcentrum in een onbekende plaats verbleef. Vervolgens zou betrokkene per auto illegaal naar België gereisd zijn waar hij op 15.07.2016 zou zijn aangekomen en op 02.08.2016 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22) en betrokkene na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 02.08.2016 waaruit blijkt dat er in verschillende landen op basis van zijn vingerafdrucken een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd stelde dat dit in Bulgarije, Hongarije en Duitsland zijn vingerafdrucken werden genomen (DVZ, vraag 24 & 36) maar eveneens verklaarde dat hij geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 25) het volgende te worden opgemerkt. Uit de coderingen in het Eurodacverslag van 02.08.2016 met name BG1BR103C1605260003, HU1330023750964 en DE1160705NUR02158, blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk en effectief een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem en dit door de Bulgaarse autoriteiten en nadien door de Hongaarse en Duitse autoriteiten. De codering '1' na de landencode BG en HU en DE verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrucken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Bulgarije, Hongarije en Duitsland of deze intentie in Bulgarije, Hongarije en Duitsland niet kenbaar heeft gemaakt, is niet aannemelijk. De Bulgaarse autoriteiten noch de Hongaarse en Duitse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de bevoegde autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 02.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene in Bulgarije en vervolgens in Hongarije en Duitsland asiel heeft aangevraagd niettegenstaande de verklaringen van betrokkene dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22, 24 & 25), werd rekening houdende met deze gegevens op 09.08.2016 op basis van het voorgaande een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten overgemaakt. De Bulgaarse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 23.08.2016 ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrucken in Bulgarije geregistreerd is onder de gegevens van [Z. A. W. A.], geboren op [...] met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat in Bulgarije werd geslagen en dat ze tegen buitenlanders zijn. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Hongarije geslagen werd door de politie en slecht behandeld en dat hij in Duitsland niets gezien heeft maar ook niet naar Duitsland wil terugkeren en dat hij in België asiel heeft aangevraagd en in België wil blijven (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit zonder meer poneert maar dit op geen enkele wijze aantoont. Betrokkene geeft op geen enkel moment informatie of duiding over de omstandigheden van deze verklaarde feiten en brengt hiervan geen concrete elementen of een begin van bewijs aan en geeft ook op geen enkel moment aan en geeft evenmin enige informatie over de omstandigheden of context waarin dit zou hebben plaatsgevonden of door wie hij geslagen zou zijn. Buiten de vage en algemene verklaring dat hij geslagen zou zijn en ze tegen buitenlanders zijn (DVZ, vraag 33), brengt betrokkene geen enkel concrete elementen of een begin van bewijs hiervan aan. Betrokkene brengt evenmin enig begin van bewijs aan dat indien er door de Bulgaarse autoriteiten geweld tegen zijn persoon gebruikt zou zijn, dat het door de autoriteiten aangewende en gebruikte geweld zonder meer buitensporig van aard geweest zou zijn of dat de Bulgaarse politie op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij gedurende vijftien dagen in een gesloten centrum in Bulgarije verbleef en vervolgens vijftien dagen in een opvangcentrum, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aangeeft of aantoont dat zijn vrijheidsberoving arbitrair geweest zou zijn en niet gebaseerd zou zijn geweest op geldende wettelijke bepalingen en/of motieven. Betrokkene toont dan ook op geen enkele wijze aan dat zijn vasthouding onrechtmatig geweest zou zijn of in strijd zou zijn met de bepalingen in art. 5 van het EVRM. Bovendien kent Bulgarije eveneens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij in België asiel heeft aangevraagd en in België wil blijven, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuzen van het land waar hij asiel aanvragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Het gegeven dat men zich nadat er een verzoek tot internationale bescherming wordt geregistreerd door de bevoegde autoriteiten, in casu de Bulgaarse, zich vervolgens doelbewust aan deze autoriteiten onttrekt omdat men naar België wil reizen om er asiel wil aan te vragen, doet geen afbreuk aan de bepalingen in Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 en doet geen afbreuk aan de toepassing van de Dublin-III-Verordening. Wat betreft de ingeroepen redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije of Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet relevant zijn aangezien Bulgarije en niet Hongarije of Duitsland de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek. Wat bovendien een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) echter een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelde in dit rapport van april 2014 wat betreft personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt in dit rapport eveneens dat personen die in het kader van

de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Het UNHCR stelt in haar rapport van 01.04.2014 weliswaar dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren maar uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een volwassen man is geboren in 1977 en uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 15.10.2015 en "last updated" op 24.12.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015, verder: AIDA-rapport) wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en waarin gesteld wordt dat er een graduele verslechtering van de asielprocedure werd vastgesteld (p. 11-12). De DVZ is er zich terdege van bewust dat het AIDA-rapport van 24.12.2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de asielprocedure en de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Het gegeven dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten en er ruimte is voor verbetering toont echter niet aan dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije kan echter niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om tot een dergelijk besluit te komen. Daar waar Amnesty International (verder AI) oproept om een opschorting te behouden voor overdrachten naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat dit een neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 24.12.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het rapport van AI dateert bovendien van voor het rapport van het UNHCR waarin het UNHCR stelt dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt voorts dat toegang tot de tolkendiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkendiensten. Uit een recent het rapport van het Legal Protection of Refugees and Migrants Program" en "Bulgarian Helsinki Committee" (verder: BHC) genaamd "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria" met publicatiedatum januari-april 2016 valt eveneens af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming maar hieruit kan juist worden afgeleid dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. In het rapport van BHC van januari-april 2016 valt eveneens af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit het BHC-rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Wat betreft Dublin-terugkeerders wordt in een recente publicatie van

het BHC aan het "State Agency for Refugees" (verder: SAR) de aanbeveling gedaan dat Dublin-terugkeerders waarvan de procedure tot statusdeterminatie is beëindigd, worden teruggenomen en dat hun eerdere verzoek om internationale bescherming wordt hervat en dat zij niet worden verplicht tot het indienen van een navolgende aanvraag. De SAR heeft hierop gereageerd dat dit sinds de aanpassingen van 22.12.2015 aan de Bulgaarse asielwetgeving reeds het geval is en dat er in dergelijke gevallen geen sprake is van een navolgende asielaanvraag (BHCrapport, p. 26-27). De Bulgaarse autoriteiten hebben op 21.09.2016 een terugnameakkoord gegeven op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening heeft betrekking op verzoekers wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere Lid-Staat heeft ingediend of die zich zonder een verblijfstitel ophoudt in een andere Lid-Staat terug te nemen. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de Bulgaarse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van betrokkene inhoudelijk zullen behandelen. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) blijkt evenmin dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twijfelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot hierboven aangehaalde rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR als betrouwbaarder en objectiever beschouwd dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Wat betreft de informatie in het rapport van ECRE/ELANA, "Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" van februari 2016 (verder ECRE/ELENA-rapport) waarin gesteld wordt dat er geen toegang is tot tolken (p. 5-6) dient te worden opgemerkt dat uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt dat toegang tot de tolkendiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkendiensten zoals aangehaald in het ECRE/ELENA-rapport. Uit het rapport van het BHC van januari-april 2016 en dus recenter dan het ECRE/ELENA rapport valt weliswaar af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Uit de stukken kan echter niet worden afgeleid dat de beschikbaarheid van tolken in Bulgarije niet voldoet aan de internationale vereisten. Wat betreft de beschikbaarheid van rechtsbijstand dient te worden opgemerkt dat op pagina 18 van het AIDA-rapport van oktober 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Op pagina 25 en 26 van het AIDA-rapport is vermeld dat de SAR daadwerkelijk informatie verschafft over de rechtsmiddelen die tegen een afwijzend besluit kunnen worden ingediend en dat rechtsbijstand bij de gerechtelijke procedures door de Staat wordt vergoed. Bovendien blijkt uit pagina 4 en 7 van het AIDA-rapport eveneens dat ook tijdens de beroepsprocedure tegen een negatieve beslissing opvang mogelijk is en dat vreemdelingen alleen bij herhaalde aanvragen van opvang verstoken blijven hetgeen op betrokkene niet van toepassing is aangezien er geen sprake is van een navolgende aanvraag. Bovendien blijkt uit de laatste alinea van pagina 47 van het AIDA-rapport dat tegen een weigering om tot de opvang te

worden toegelaten bovendien rechtsmiddelen kunnen worden aangetekend en dat rechtsbijstand wordt toegekend, zodra het beroep bij de rechtbank aanhangig is. Uit pagina 18 van het AIDA-rapport van oktober 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Wat betreft opvang dient te worden opgemerkt dat het recht op opvang in Bulgarije is verankerd in artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen. Het SAR stelt in haar reactie op het BHC-rapport dat op basis van artikel 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet asielzoekers die een lopende procedure zitten recht op opvang genieten in de Bulgaarse opvangstructuur (DVZ, vraag 26). Aangezien betrokkene wordt teruggenomen door de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III Verordening en dus in een lopende procedure zit, valt betrokkene onder de bepalingen van art. 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet wat betreft opvang. Uit pagina 44 en 46 van het AIDA-rapport blijkt voorts dat asielzoekers onderdak, voedsel en medische zorg geboden krijgen, al dan niet met behulp van het Rode Kruis of Non-gouvernementele organisaties. Uit pagina 13 en 14 van het rapport '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria', van het US Department of State van 13 april 2016 blijkt dat die opvang nog steeds wordt geboden en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename in oktober 2015 van het aantal asielaanvragen met 450% ten opzichte van 2014. Niettegenstaande dat er kritiek geuit kan worden op bepaalde onderdelen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije en dat er ruimte voor verbetering is, leidt dit, gezien hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet tot de vaststelling dat ernstig moet worden gevreesd dat de opvangvoorzieningen dermate slecht zijn dat er kan worden gesproken van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hogerop reeds gesteld zijn er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Op basis van een analyse van de aangehaalde rapporten, blijkt dan ook dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Met betrekking tot gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin- Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011//95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011//95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in

hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011//95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van de rapporten (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014; UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014 ; Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" 2014; Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015; CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015, ECRE/ELANA, "Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" februari 2016, Legal Protection of Refugees and Migrants Program" en "Bulgarian Helsinki Committee", "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria", januari-april 2016; '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria", US Department of State, 13 april 2016) waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM), meer bepaald in de zaak Mohammed vs Oostenrijk (nr 2283/12) van 06.06.2013 blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-III-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook structureel zijn van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze Dublin-lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en art. 4 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De DVZ oordeelt dat er op basis van de aangehaalde rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf geen specifieke redenen aanhaalt om precies in België asiel aan te vragen buiten het gegeven dat België de keuze van de smokkelaar was. Het volgen van betrokkene of diens smokkelaar in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen of zou moeten vragen van de smokkelaar, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.08.2016 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Derhalve is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.08.2016 dat deze goed is (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art.20§5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij op de luchthaven van Sofia aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten zal worden overgedragen (4).”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag betreffende de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Overwegende dat de tegenpartij verzoeker op 03 augustus 2016 verhoorde.

Dat hij beweerde nooit in een ander land de bedoeling heeft gehad het asiel aan te vragen omdat hij als hoofddoel had in België het asiel aan te vragen.

Dat de tegenpartij vaststelt dat zijn vingerafdrukken voor het eerste in Bulgarije genomen werden.

Dat verzoeker vreest naar Bulgarije verdreven te worden gezien de levensomstandigheden van de asielaanvragers in dit land.

Dat hij bij zijn aankomst in Bulgarije trouwens uitlegde dat hij tijdens 45 dagen, en vervolgens tijdens 15 dagen in een open centrum geplaatst werd.

Dat een terugkeer naar Bulgarije volgens de tegenpartij voor verzoeker geen enkel gevaar vertoont, en dat zij met het oog hierop verwijst naar twee verslagen van de AIDA van oktober 2015 en februari 2016.

Dat volgens deze verslagen de toestand echter minder zeker is dan aangegeven door de tegenpartij.

Dat namelijk uit deze verslagen blijkt dat Bulgarije problemen ondervindt wat betreft het voedsel de onthaalcentra zodat de asielaanvragers ertoe gedwongen zijn te bedelen en op de giften van de Bulgaren moeten rekening, wat betreft de gezondheidszorgen die van slechte kwaliteit of onvoldoende zijn om reden van het geringe budget dat eraan besteed wordt wat betreft de huisvesting die sommige asielaanvragers ertoe dwingt met meerderen samen in een klein lokaal te slapen, of wat betreft de aan verzoekers verleende informatie die vaak hun rechten niet kennen of de werkwijze van de asielprocedure.

Dat verzoeker ter staving van zijn beroep nieuwe documentatie indient die ontvankelijk verklaard dient te worden gezien deze beoogt de argumentatie van de tegenpartij te beantwoorden die in de bestreden beslissing ingeroepen wordt.

Dat het verslag van de ECRE (European Council on Refugees and Exiles) dd. 2016 niet geruststellend is : ernstige belemmeringen wat betreft een doeltreffende toegang tot de asielprocedure, gedwongen verdrijvingen met geweld en bruutheid, rampzalige opvangvoorzieningen (geen water, geen verwarming, voedseltekorten, slechte behandelingen door de overheden, catastrofale hygiënische omstandigheden en ontzegging van nodige gezondheidszorgen).

Dat er zelfs vermeld wordt dat de detentie in Bulgarije systematische toegepast wordt voor een eerste asielaanvraag (bv. In 2015, op 12.738 asielaanvragen werden er 9.530 ingediend terwijl de kandidaat-vluchteling zich in detentie bevond).

Dat verzoeker het tijdens zijn verhoor trouwens zelf bevestigde, en deze informatie wordt niet door de tegenpartij betwist.

Dat, nog erger, de kandidaten-vluchteling die gedetineerd zijn niet van een tolkdienst gebruik kunnen maken.

Dat zij bijgevolg hun rechten helemaal niet kennen.

Dat daarenboven, "Problematic when read in light of Article 18(2) of the Dublin Regulation III with regards to an effective remedy, concerns also stem from the status of the individual, who is regarded as a subsequent applicant and required to bring forth new evidence to the protection claim. Detention is likely to last a significant period of time in these cases given that release is often conditional upon evidence of a place of residence. Indeed, release of subsequent applicants is highly unlikely since these applicants are not entitled to reception provided by the State during the admissibility assessment. Following on from legislation which came into force in January 2016, during the admissibility assessment of the subsequent application, for those who have not already been detained, the core group of material rights including food, shelter, social support, medical insurance, free health care, psychological assistance and a registration card will not be provided. Moreover, the applicant is not entitled to the right to be heard and, therefore, inadmissibility continues to be systematically ruled out for subsequent applications. Where this is the case the applicant is not registered or documented, the right to remain on the territory is lost and any following application will not be given suspensive effect where the previous one has been deemed inadmissible or has been rejected on its substance".

Dat het verslag eraan bijvoegt dat: "Indeed, to claim that Bulgaria has sufficient reception capacity would be disingenuous in light of the number of asylum applicants in Bulgaria from 1 January 2015 to 31 December 2015 totalling 20, 391 as well as an emergency measure which has been put in place for those newly recognised as status holders, allocating spaces within the reception centre for a period of three months".

Dat het verslag uiteindelijk tot het besluit komt dat "Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times".

Dat het artikel betiteld "Le traitement des demandeurs d'asile en Bulgarie" bevestigt dat « les demandeurs d'asile sont soumis à des traitements épouvantables dans le centre de détention des immigrants en Bulgarie. Traités comme des immigrants sans papiers, ils sont pénalisés et expulsés en violation flagrante des lois bulgares et des obligations de la Convention sur les réfugiés".

Dat het eraan toevoegt dat "Afin de bénéficier de la protection exigée par les lois, il faut d'abord que le statut de demandeur d'asile d'une personne soit reconnu. Cela se produit lors de l'enregistrement d'une demande d'asile. En Bulgarie, il n'existe aucune limite temporelle entre le moment de soumission d'une demande d'asile et son enregistrement, ce qui a pour résultat des épreuves intenable pour les demandeurs d'asile dont beaucoup doivent rester en détention indéfiniment sans recours légal en attendant leur enregistrement".

Dat Amnesty International, in zijn verslag van 2015-2016, eveneens bevestigt dat "la police des frontières aurait de nouveau procédé à des renvois forcés illégaux de réfugiés et de migrants", que "les conditions d'accueil des demandeurs d'asile restaient très mauvaise et qu'il n'existait aucun programme d'intégration des personnes ayant obtenu le statut de réfugié".

Dat "les conditions d'accueil des demandeurs d'asile sont restées préoccupantes, notamment en ce qui concerne la nourriture, l'hébergement et l'accès aux soins de santé et aux produits d'hygiène". L'allocation mensuelle versée jusqu'alors aux demandeurs d'asile dans les centres d'accueil a été supprimée au mois de janvier".

Dat in het artikel betiteld "Traverser la frontière et arriver en Bulgarie: paroles de réfugiés", wordt vastgesteld dat "dans le camp, il n'y a rien à faire; il n'y a pas de travail, les maladies sont répandues et il n'y a pas d'assistance sanitaire, il n'y a pas d'écoles pour les enfants les procédures sont longues".

Dat het Hoge Commissariaat voor de mensenrechten bezorgd is : "l'un des problèmes les plus graves est que pratiquement toutes les personnes entrant en Bulgarie d'une manière irrégulière sont détenue systématiquement. Pire encore elles peuvent également être poursuivies et emprisonnées, pendant un an ou plus, si elles essaient de quitter le pays. Le fait de quitter le pays est criminalisé en dépit du droit de toute personne de quitter un pays, y compris le leur".

Dat het eveneens aanbrengt dat de Bulgaarse overheden, de Eerste minister inbegrepen, agressieve verklaringen ten opzichte van de migranten gehouden hebben.

Dat de toestand van de asielaanvragers in Bulgarije artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens volkomen schendt.

Dat de rechtspraak van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het algemeen beschouwt dat de slechte behandeling een minimumniveau van strengheid moet bereiken en dat de

beoordeling van dit minimumniveau afhangt van alle gegevens van de zaak, namelijk van de aard en de context van de behandeling, evenals van de uitvoeringsmodaliteiten, de duur, de fysieke of geestelijke gevolgen en, soms, van het geslacht, de ouderdom, de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Dat verzoeker in dit geval aantoont dat Bulgarije de door haar genomen verplichtingen niet naleeft en met name, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dat het risico op slechte behandeling en/of op onmenselijke en vernederende behandelingen volkomen bewezen is.”

2.3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet gevolgd kan worden waar hij stelt dat hij als hoofddoel had om in België asiel te vragen. Tijdens het gehoor werd aan hem gevraagd of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, waarop verzoeker verklaarde dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf geen specifieke redenen aanhaalde om precies in België asiel aan te vragen buiten het gegeven dat België de keuze van de smokkelaar was.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III- Verordening naar Bulgarije worden overgedragen.

In de bestreden beslissing werd eveneens expliciet melding gemaakt van de algemene situatie in Bulgarije, waarbij verwezen werd naar het rapport van het UNHCR van 2 januari 2014, het rapport “National Country Report” van 15 oktober 2015 en de “last update” op 24 december 2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE, van het ECRE rapport van 7 april 2014 en het AIDA rapport van 15 oktober 2015, last updated op 24 december 2015.

Zoals reeds supra gesteld blijkt uit het administratief dossier dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 18§1b van de Dublin III Verordening.

Waar verzoeker stelt dat uit de verslagen blijkt dat Bulgarije o.a. problemen ondervindt qua voedselbedeling in de onthaalcentra en verwijst naar de onmenselijke en moeilijke omstandigheden, de gezondheidszorgen van slechte kwaliteit en de ernstige belemmeringen tot de toegang tot de asielprocedure, evenals detentie, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake zou zijn van structurele problemen in het kader van de opvang van asielzoekers die worden overgedragen op grond van de Dublin III Verordening. Dit betekent niet dat de Bulgaarse autoriteiten niet tegemoet zouden komen aan “hun verplichtingen inzake het respecteren van de minimumnormen.

In de beslissing werd eveneens een onderzoek gedaan naar het al dan niet kwetsbare karakter van verzoeker, waarbij geoordeeld werd dat verzoeker een volwassen man is en er niet kan worden opgemaakt uit het administratief dossier dat hij zou behoren tot een kwetsbare groep. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont evenmin aan dat er nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar zouden zijn waar het UNHCR zou oproepen om in het kader van de Dublin Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije. Evenmin heeft het EHRM reeds opgeroepen om alle overdrachten naar Bulgarije op te schorten wegens het bestaan van systematische en structurele tekortkomingen inzake de asielprocedure.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers. Evenmin toont hij aan dat de analyse op grond van de in de bestreden beslissing vermelde rapporten op foutieve wijze werden gemaakt door de verwerende partij.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 [...] en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN-procedure nog geoordeeld wat volgt:

(...) Aangezien verzoeker niet in het minst toelicht op welke wijze hij als zogenaamde

'Dublin~terugkeerder' in handen zou kunnen vallen van de burgerwachten die zich ophouden aan de Bulgaarse-Turkse grens, (...) kan dit onmogelijk worden aanzien als ene begin van bewijs dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije als zogenaamde 'Dublin-returnee' zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. (...) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (...). Blijkens het administratief dossier voerder verzoeker tijdens het 'Dublin-gehoor' aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker "de vermeende feiten niet verder duidt" en deze niet staaft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte om details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn."

(...) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijkt geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het UNHCR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije. (...)"

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enige middel is niet ernstig."

2.3.2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen, derwijze dat verzoeker hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt.

2.3.2.3.2. Het opgeworpen middel – waarbij verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de door verweerder gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico heeft op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepaling.

2.3.2.3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3.2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de

persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die wordt vereist door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, *V.M./België*, §§136-138)

2.3.2.3.5. In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublinreglementering tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet aannemelijk maakt dat hij in Bulgarije reeds werd onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, moet ook worden benadrukt dat zelfs indien niet blijkt dat een kandidaat-vluchteling in het verleden reeds werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Verzoeker betoogt dat bij raadpleging van de rapporten betreffende Bulgarije de toestand minder zeker is dan aangegeven door verweerder. Hij geeft onder meer aan dat asielzoekers er gedwongen zijn te bedelen en verwijst naar het bepaalde in het ECRE/ELENA rapport van februari 2016 dat er sprake is van rampzalige opvangvoorzieningen en dat de zogenaamde Dublinterugkeerders die opnieuw worden toegelaten tot de procedure ofwel worden geconfronteerd met een risico op behoeftigheid waar zij buiten het Staatsopvangsysteem vallen ofwel een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling waar zij wel toegang verkrijgen tot een opvangcentrum gelet op de omstandigheden van opvang.

Wat specifiek het recht op opvang betreft, wordt in de bestreden beslissingen als volgt overwogen:

“Wat betreft opvang dient te worden opgemerkt dat het recht op opvang in Bulgarije is verankerd in artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen. Het SAR stelt in haar reactie op het BHC-rapport dat op basis van artikel 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet asielzoekers die een lopende procedure zitten recht op opvang genieten in de Bulgaarse opvangstructuur (DVZ, vraag 26). Aangezien betrokkene wordt teruggenomen door de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III Verordening en dus in een lopende procedure zit, valt betrokkene onder de bepalingen van art. 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet wat betreft opvang. Uit pagina 44 en 46 van het AIDA-rapport blijkt voorts dat asielzoekers onderdak, voedsel en medische zorg geboden krijgen, al dan niet met behulp van het Rode Kruis of Non-gouvernementele organisaties. Uit pagina 13 en 14 van het rapport ‘2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria’, van het US Department of State van 13 april 2016 blijkt dat die opvang nog steeds wordt geboden en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename in oktober 2015 van het aantal asielaanvragen met 450% ten opzichte van 2014. Niettegenstaande dat er kritiek geuit kan worden op bepaalde onderdelen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije en dat er ruimte voor verbetering is, leidt dit, gezien hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet tot de vaststelling dat ernstig moet worden gevreesd dat de opvangvoorzieningen dermate slecht zijn dat er kan worden gesproken van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.”

In het licht van het gegeven dat verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten wordt teruggenomen op basis van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening kan op het eerste zicht worden aangenomen dat zijn asielaanvraag in Bulgarije nog hangende is, derwijze dat niet blijkt dat hij verplicht zal zijn een nieuwe, meervoudige asielaanvraag in te dienen.

In de situatie van een hangende asielaanvraag voorziet het artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen, zoals dit is opgenomen in het administratief dossier, verder inderdaad in een recht op onderdak en voedsel in een transit- of in een registratie- en opvangcentrum voor asielzoekers gedurende de behandeling van de asielaanvraag. Aan dit recht wordt, in artikel 30, een verplichting verbonden voor de asielzoeker onder meer om op het toegewezen adres te verblijven en niet zonder toelating het land te verlaten.

Verweerder verwijst vervolgens naar het “Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria” voor het jaar 2015 van het Bulgarian Helsinki Committee (BHC), de pagina’s 44-46 van het zogenaamde AIDA-rapport en het mensenrechtenrapport van 2015 betreffende Bulgarije van de US Department of State, waaruit inderdaad kan worden afgeleid dat overeenkomstig voormeld artikel 29 er een recht op opvang in een opvangcentrum bestaat voor asielzoekers in procedure en zij gerechtigd zijn op onder meer voedsel, opvang en gezondheidszorg. In

dit laatste rapport wordt, zo stelt verweerder, ook geduid dat er wel degelijk opvang werd geboden en er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra.

Niettegenstaande aldus op het eerste zicht kan worden aangenomen dat asielzoekers met een nog hangende (eerste) asielaanvraag gerechtigd zijn op opvang in een opvangcentrum, dient te worden benadrukt dat in casu zich de situatie voordoet van een asielzoeker die reeds asiel heeft gevraagd in Bulgarije en aldaar reeds in een opvangcentrum heeft verbleven doch vervolgens is doorgereisd naar een andere lidstaat en thans opnieuw zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten.

Wat de situatie van deze zogenaamde 'Dublinterugkeerders' betreft, wordt in het door verweerder ook aangehaalde antwoord van de Bulgaarse 'State Agency for Refugees' (SAR) in het zogenaamde BHC-rapport (p. 26) gesteld:

"An alien who does not belong to a vulnerable group and who files a subsequent application for protection, as well as an alien whose procedure based on his/her application for protection was suspended under the terms laid down in LAR shall not be entitled to the right to accommodation. In such cases, in order for the procedure to be resumed, the person concerned shall indicate an address at which he/she can be contacted in relation to procedural actions."

In het AIDA-rapport wordt, waar specifiek wordt ingegaan op de situatie van de Dublinterugkeerders (p. 29-30), vervolgens enerzijds gesteld dat een Dublinterugkeerder met een hangende asielaanvraag in beginsel gerechtigd is op een plaats in een opvangcentrum doch anderzijds ook als volgt geduid:

"There are situations where asylum seekers, including Dublin returnees, forfeit their right to social assistance and accommodation. Usually, it is on the request of the asylum seeker in order to be allowed to live outside the reception centres, effectuated before they travelled to the returning country. This right can be forfeited by SAR, if asylum seekers have left the reception centre for more than three days without prior and due notice, which is a common Dublin cases situation. However, vulnerable applicants, especially families with small children, are generally accommodated upon the Dublin return in spite of this. There is no procedure to assess vulnerability, and the term 'vulnerable applicants' in practice is applied in general to families with small children and individuals with disabilities. For those who had opted to reside in an external address at their own expense by signing a declaration to this effect forfeit their right to accommodation and social benefits during the asylum procedure. If a Dublin returnee had signed such a declaration, it still applies when he is returned to Bulgaria and he will normally not be able to access accommodation in SAR reception centres or social benefits upon return."

In het ECRE/ELENA rapport van februari 2016 ("Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria") wordt specifiek wat betreft Dublinterugkeerders gesteld:

"13. [...] However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception."

en

"32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times."

De vaststelling dringt zich op dat verweerder zich in de bestreden beslissingen voor zijn standpunt dat verzoeker zal kunnen genieten van opvang in Bulgarije steunt op het gegeven dat verzoekers asielaanvraag in Bulgarije nog hangende is enerzijds en passages in allerhande bronnen die aangeven dat een asielzoeker hangende zijn asielaanvraag recht heeft op een plaats in een opvangcentrum anderzijds.

Op geen enkele wijze blijkt evenwel dat hierbij ook de passages in de gehanteerde bronnen in rekening werden gebracht die specifiek handelen over de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders die eerder hun opvangcentrum in Bulgarije hebben verlaten om door te reizen naar een andere lidstaat en die lijken te wijzen op problemen voor deze categorie van asielzoekers om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang. Zo wordt melding gemaakt van de zich typisch in een Dublinsituatie voordoende situatie waarin deze asielzoekers hun opvangcentrum in Bulgarije verlaten zonder voorafgaande mededeling om verder te reizen naar West-Europa en waarin niet blijkt dat bij overdracht aan Bulgarije opnieuw toegang kan worden verkregen tot de opvang, tenzij er sprake is van een duidelijk kwetsbaar profiel. Een dergelijke profiel blijkt in casu op het eerste zicht evenwel niet.

Aldus blijkt prima facie niet dat verweerder bij zijn beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM dat verzoeker recht zal hebben op opvang in een opvangcentrum indien hij wordt overgedragen aan Bulgarije alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. De Raad benadrukt andermaal dat volgens het EHRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om op basis van een correcte feitenvinding na te gaan of gelet op de huidige situatie de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR. Hetzelfde geldt waar verweerder stelt dat hem geen standpunt van het EHRM bekend is waaruit volgt dat alle overdrachten aan Bulgarije dienen te worden opgeschort. Het feit dat verzoeker geen specifiek "*kwetsbaar profiel*" heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te onttrekken. Wat de aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft, wordt verder opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. Verweerder stipt hierbij met name de beoordeling van de Raad aan betreffende het risico op detentie in Bulgarije en de situatie aan de grens, elementen die evenwel vreemd zijn aan de thans gedane beoordeling.

2.3.2.3.6. Het middel is, voor zover besproken, ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg eveneens voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, wijst verzoeker op de door hem aangebrachte grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en de volgens hem onmenselijke en moeilijke omstandigheden waarin hij zal worden onthaald in Bulgarije waardoor hij aldaar niet in waardigheid zal kunnen leven.

Verweerder betwist dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken. Hij verwijst hiervoor naar zijn bespreking van de middelen waaruit volgens hem blijkt dat een miskennis van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad verwijst naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is aangetoond dat bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM alle relevante omstandigheden in rekening zijn gebracht. Er dient in dit verband te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.5. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS